RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2004/81 Le

i n d e k l a c h t nr. 2004.1563 (036.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.
Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager is tot juni 1985 in dienst geweest van een werkgever die de pensioenaanspraken van zijn werknemers heeft verzekerd bij verzekeraar. Klager was bij de beëindiging van zijn dienstbetrekking voor 45-55% arbeidsongeschikt in de zin van de Wet op de arbeidsongeschiktheids-verzekering. In het toen voor klager geldende pensioenreglement is bepaald dat bij die mate van arbeidsongeschiktheid recht bestaat op verdere opbouw van 50% van het pensioen overeenkomstig de voor de metaalindustrie geldende indexatie. Voor de resterende 50% heeft klager aanspraak op een premievrij uitgesteld pensioen. Sinds 1 januari 1996 heeft geen indexatie van de pensioenaanspraak van klager meer plaatsgevonden.

De klacht

Na de beëindiging van de dienstbetrekking per 1 juni 1985 is het pensioen dat voor klager bij verzekeraar is verzekerd, aanvankelijk ieder jaar aangepast in overeenstemming met de in de CAO-kleinmetaal overeengekomen salarisverhoging. Medio 1998 heeft klager vastgesteld dat deze aanpassing niet meer plaatsvond. In eerste instantie heeft klager verzekeraar daarover aangesproken. Deze deelde klager mee dat “alles correct was”. De ex-werkgever, die niets wist omtrent het pensioen van klager, adviseerde klager in 2001 om contact op te nemen met de tussenpersoon. Deze schreef aan klager dat er een nieuw pensioenreglement was, dat niet van toepassing was op klager en adviseerde klager contact op te nemen met verzekeraar. Klager schreef verzekeraar op 12 oktober 2001. Deze antwoordde bij brief van 5 december 2001 dat sinds 1996 geen indexatie meer op de pensioenverzekering van klager van toepassing was. In een aantal met verzekeraar gevoerde telefoongesprekken werd het klager niet duidelijk hoe de pensioenregeling die voor klager al sinds 1985 gold, kon worden gewijzigd zonder dat klager daarover op enigerlei wijze

was geïnformeerd. Om deze reden heeft klager zich op 29 april 2002 tot de Ombudsman Verzekeringen gewend. Klager werd pas bij brief van 13 september 2002 geïnformeerd over het standpunt van verzekeraar dat de ex-werkgever niet de middelen voor indexatie ter beschikking had gesteld. Volgens klager wordt hierover met geen woord gerept in de “pensioenovereenkomst”. Omdat geen enkele reactie meer volgde van de zijde van verzekeraar, heeft klager zich voor een tweede maal tot de Ombudsman Verzekeringen gewend. Klager heeft ook nog getracht zijn ex-werkgever telefonisch te benaderen, maar deze is niet meer bekend op het oude adres en heeft op het nieuwe adres geen telefoon. Op een brief van 30 januari 2004 aan de werkgever is geen reactie gevolgd.

Het standpunt van verzekeraar

Verzekeraar heeft op 10 september 2002 aan de Ombudsman Verzekeringen gemeld dat hij op basis van de door klager gegeven informatie tot de conclusie is gekomen dat klager op grond van het destijds geldende pensioenreglement recht heeft op indexatie van zijn pensioen conform de regeling van het bedrijfspensioenfonds metaal- en elektrotechnische industrie. De werkgever is onder de werkingssfeer van een andere CAO gekomen en heeft per 1 januari 1997 zijn pensioenregeling gewijzigd, maar verzekeraar heeft geen aanwijzingen dat de pensioentoezegging aan klager is gewijzigd. Toen verzekeraar in september 2002 constateerde dat de pensioenaanspraak van klager niet volledig verzekerd is, omdat de werkgever daarvoor niet de financiële middelen beschikbaar heeft gesteld, heeft verzekeraar toegezegd de werkgever daartoe te benaderen en na ontvangst van de middelen het pensioen aan te passen. Verzekeraar heeft zich daartoe verstaan met de tussenpersoon (pensioenadviseur van de werkgever). Deze heeft zich op het standpunt gesteld dat vanaf 1996 het pensioen van klager niet meer geïndexeerd behoeft te worden, omdat de werkgever niet meer valt onder het bedrijfspensioenfonds voor de metaalindustrie. Zolang de werkgever geen middelen ter beschikking heeft gesteld voor de financiering van de te indexeren aanspraken is verzekeraar niet in staat en ook niet verplicht het pensioen te verhogen. Klager dient zich te wenden tot zijn vroegere werkgever, omdat het gaat om een geschil over de inhoud van de pensioentoezegging. Verzekeraar heeft na 1996 aanvankelijk tegenover klager verklaard dat de regeling met betrekking tot de indexering correct werd uitgevoerd. Verzekeraar is daarbij afgegaan op informatie van de pensioenadviseur van de werkgever. Sinds september 2002 twijfelt verzekeraar aan de juistheid van dat standpunt. Verzekeraar heeft toen als uitvoerder van de pensioenregeling c.q. verzekeraar zijn mening over de uitleg van het pensioenreglement gegeven en de werkgever om financiering verzocht. Verzekeraar heeft zich daarmee in voldoende mate ingespannen om het door klager gewenste resultaat te bereiken.

Het commentaar van klager

Klager heeft na kennisneming van het verweer van verzekeraar nog het volgende aangevoerd. Uit het verweerschrift blijkt dat verzekeraar tot de conclusie is gekomen dat klager een aanspraak op pensioen heeft die niet volledig verzekerd is, omdat de vroegere werkgever van klager de financiële

middelen die daarvoor nodig zijn, niet aan verzekeraar ter beschikking heeft gesteld. Dit betekent dat klager geen geïndexeerde uitkering krijgt en dus financiële schade lijdt. Klager vindt het opmerkelijk dat hij nimmer door verzekeraar ervan op de hoogte is gesteld dat verzekeraar niet in staat is de verzekerde bedragen te verhogen omdat de financiering daarvan uitblijft. Volgens klager ligt het op de weg van een redelijk handelend verzekeraar om de verzekerde (klager) daarop te wijzen, zodat deze zo mogelijk zelf maatregelen kan nemen. Ook toen verzekeraar aan de juistheid van het standpunt van de pensioenadviseur ging twijfelen had hij klager moeten informeren. Ook dat is niet gebeurd. Klager merkt ten slotte op dat het de vraag is of verzekeraar zich voldoende heeft ingespannen om het gewenste resultaat te verkrijgen, nu niet op papier staat wat verzekeraar heeft gedaan en er geen schriftelijke bevestigingen zijn van de standpunten van de vroegere werkgever en diens pensioenadviseur. Het probleem voor klager is dat de vroegere werkgever zijn activiteiten in Nederland lijkt te hebben beëindigd en klager dus niet weet hoe hij hem kan aanspreken.

Het overleg met de Raad

Verzekeraar heeft zich tegenover de Raad op het standpunt gesteld dat de huidige Pensioen- en spaarfondsenwet voor een geval als het onderhavige waarin de werkgever heeft opgehouden de premie te betalen die nodig is voor verdere pensioenopbouw, geen voorschriften bevat die de verzekeraar nopen tot het geven van voorlichting aan de verzekerden buiten de werkgever om.

Het oordeel van de Raad

1. Het standpunt van verzekeraar dat de kosten van indexatie voor rekening komen van de werkgever die het pensioen heeft toegezegd en dat hij, verzekeraar, niet verplicht is het pensioen van klager te verhogen zolang de werkgever die kosten na 1996 niet meer vergoedt, is juist. De klacht is in zoverre ongegrond.
2. Wel is gegrond het verwijt dat verzekeraar klager niet (naar behoren) heeft geïnformeerd over het feit dat de vroegere werkgever van klager niet langer de financiële middelen ter beschikking stelde om te voorzien in de indexering van het (desbetreffende gedeelte van het) pensioen van klager. Van verzekeraar had mogen worden verwacht dat hij klager daaromtrent in ieder geval naar aanleiding van diens brief van 12 oktober 2001 had geïnformeerd. Verzekeraar had zonodig een nader onderzoek moeten instellen naar de relevante feiten en omstandigheden en navraag moeten doen bij de (pensioenadviseur van de) werkgever. Met het in de brief van 5 december 2001 gegeven (ongefundeerd stellig geformuleerde) antwoord dat de (vroegere) werkgever van klager sinds 1996 niet meer onder de CAO voor de metaalindustrie valt en dat indexatie volgens de loonontwikkeling in de metaalindustrie dus niet meer aan de orde is, heeft verzekeraar niet in redelijkheid kunnen volstaan. De goede naam van het verzekeringsbedrijf is hierdoor geschaad. De Raad ziet echter geen aanleiding om aan de gegrondbevinding van dit onderdeel van de klacht consequenties te verbinden. De Raad wijst erop dat klager zich ter zake van de nakoming van de pensioentoezegging tot de vroegere werkgever of diens eventuele rechtsopvolger dient te wenden.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond.

Aldus is beslist op 8 november 2004 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. J.G.C. Kamphuisen, mr. E.J. Numann, mr. F.R. Salomons en mr. J.R. Schaafsma, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(mr. E.M. Wesseling-van Gent)

De Secretaris:

(mr. C.A.M. Splinter)